

Sygn. akt II CSK 40/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa D. K.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń
Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 29 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 156/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda D. K. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 lipca 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z tego względu, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest wewnętrznie sprzeczne w zakresie ustaleń mających znaczenie dla przyjętego przez Sąd drugiej instancji przyczynienia się poszkodowanego do powstałej szkody.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. W skardze kasacyjnej - poza zarzutem naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., powołanego *nota bene* bez związku z art. 391 § 1 k.p.c. - nie wskazano na uchybienia przepisom prawa procesowego, powodujące, że ustalona przez Sąd Apelacyjny podstawa faktyczna wyroku nie jest kompletna, a nawet może budzić zastrzeżenia.

Podstawą rozstrzygnięcia obu orzekających Sądów w zakresie przyczynienia się do powstania szkody było ustalenie - którym Sąd Najwyższy, w sytuacji nie wykazania zasadnych zarzutów procesowych jest związany - że brat powoda jechał, jako pasażer w samochodzie bez zapiętych pasów bezpieczeństwa. Z ustaleń wynika ponadto, że kierowca prowadził samochód po użyciu środków odurzających, działających jak alkohol.

Skoro w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, w apelacji powoda oraz w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji, skarżący nie podejmował akcji dowodowych w celu wykazania, że pasy bezpieczeństwa nie były zainstalowane w samochodzie i brat powoda nie mógł z nich korzystać, ani też skarżący nie wykazał w skardze kasacyjnej, że Sąd drugiej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co sprawiło, że - powołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - ustalenia mogą budzić zastrzeżenia, to brak było podstaw do uznania skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną. Sąd Najwyższy nie jest sądem kolejnej trzeciej instancji, którego zadaniem miałoby być badanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, które - jak wiadomo - przedstawione zostaje do oceny z punktu widzenia jego legalności, badanej przez pryzmat powołanych w skardze kasacyjnej zarzutów naruszenia prawa materialnego i procesowego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Pozwany nie złożył odpowiedzi na skargę w przepisany prawem terminie (art. 398⁷ § 1), nie było zatem podstaw do zasądzenia kosztów postępowania żądanych w piśmie z dnia 12 maja 2015 r.